

Κενό μνήμης - Camilla Grebe (10/18)

Κυκλοφορία 10 Οκτωβρίου 2018
Μεταφραστής: Βαγγέλης Γιαννίσης

ΚΡΑΤΟΥΣΑ ΣΦΙΧΤΑ ΤΟ χέρι του Κένι ενώ μπαίναμε στο σκοτεινό δάσος. Όχι επειδή πίστευα πως υπάρχουν φαντάσματα, φυσικά και όχι. Μόνο οι ανόητοι πιστεύουν σε τέτοια πράγματα. Ανόητοι όπως η μάνα του Κένι, που κάθεται επί ώρες μπροστά στην τηλεόραση και βλέπει αυτές τις ηλίθιες τηλεοπτικές εκπομπές στις οποίες μέντιουμ –όπως αυτοαποκαλούνται– ψάχνουν ανύπαρκτα πνεύματα σε παλιά σπίτια.

Κι όμως.

Ήταν γεγονός ότι σχεδόν όλοι όσοι ήξερα είχαν ακούσει το κλάμα ενός βρέφους κοντά στον σωρό με τις πέτρες – ένα μακρόσυρτο, θλιμμένο κλαψούρισμα. Το αποκαλούσαν το παιδί-φάντασμα και παρόλο που δεν πίστευα σε πνεύματα και άλλες τέτοιες ανοησίες, δεν ήθελα να το ριποκινδυνέψω, γι' αυτό και ποτέ δεν πήγαινα εκεί έξω μόνη όταν σκοτεινίαζε.

Κοίταξα ψηλά, τις μυτερές κορυφές των ελάτων. Τα δέντρα ήταν τόσο ψηλά, που σχεδόν έκρυβαν τον ουρανό και το ολοστρόγγυλο, χλωμό φεγγάρι. Ο Κένι με έσερνε από το χέρι. Τα μπουκάλια της μπίρας κροτάλιζαν μέσα στην πλαστική σακούλα και μύρισα την μπόχα του καπνού από το τσιγάρο του, ανάμεικτη με αυτήν του βρεγμένου χώματος και των σάπιων φύλλων. Μερικά μέτρα πίσω μας ακολουθούσε ο Άντερς, περνώντας μέσα από τους θάμνους με τα βατόμουρα και σφυρίζοντας τον ρυθμό ενός τραγουδιού που είχα ακούσει στο ραδιόφωνο.

«Που να πάρει ο διάολος, Μάλιν».

Ο Κένι τίναξε το χέρι μου.

«Τι έκανα;»

«Πας πιο αργά κι από τη μάνα μου. Είσαι ήδη ντίρλα;»

Η παρομοίωση ήταν άδικη – η μάνα του Κένι ζύγιζε σίγουρα καμιά διακοσαριά κιλά και δεν την είχα δει ποτέ να διανύει απόσταση μεγαλύτερη από αυτήν που χώριζε τον καναπέ από την τουαλέτα. Και πάντα λαχάνιαζε.

«Σκάσε», είπα κι ευχήθηκα ο Κένι να καταλάβαινε από τον τόνο της φωνής μου πως αστειεύομαι. Πως πίσω από τη βρισιά κρυβόταν ένα είδος τρυφερού σεβασμού.

Ήμασταν μαζί μονάχα δύο εβδομάδες. Εκτός από τα υποχρεωτικά αδέξια παιχνίδια πάνω στο κρεβάτι του, που βρομούσε σκυλίλα, είχαμε προλάβει κιόλας να δοκιμάσουμε και να καθορίσουμε τους ρόλους μας. Εκείνος ήταν δεσποτικός, αστείος (αν και πολλές φορές σε βάρος μου) και πότε πότε εξέφραζε μια πρώιμη, εγωκεντρική μελαγχολία. Εγώ εντυπωσιαζόμουν εύκολα, ήμουν διαλλακτική (συχνά σε βάρος μου) και τον ανεχόμουν όταν τον έπιαναν οι μαύρες του.

Η αγάπη που ένιωθα για τον Κένι ήταν τόσο δυνατή, αυθόρμητη και σωματική, που με εξαντλούσε. Κι όμως δεν ήθελα να περάσω ούτε ένα δευτερόλεπτο μακριά του, λες και φοβόμουν πως στο τέλος θα αποδεικνυόταν ότι εκείνος ήταν μονάχα ένα όνειρο, μια ζωηρή φαντασίωση, την οποία είχε δημιουργήσει η εφηβική μου ψυχή.

Τα έλατα που υπήρχαν γύρω μας έμοιαζαν αιωνόβια. Απαλά μαξιλαράκια από βρύα σχηματίζονταν γύρω από τις ρίζες τους και λειχήνες σαν γκριζα γένια κάλυπταν τα παχιά κλαδιά που βρίσκονταν πιο κοντά στο έδαφος.

Από κάπου ακούστηκε ο ήχος ενός κλαδιού που σπάει.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησα, με έναν τόνο μεγαλύτερης ανησυχίας, είν' η αλήθεια.

«Το παιδί-φάντασμα», είπε ο Άντερς από πίσω μου, με θεατρinίστικη φωνή. «Ήρθε για να σε πάααααρει».

Άφησε ένα ουρλιαχτό.

«Μην την τρομάξεις, ρε γαμώτο!» είπε ο Κένι, ο οποίος ξαφνικά καταλήφθηκε από μια παράξενη διάθεση να με προστατεύσει.

Χαχάνισα, σκόνταψα σε μια ρίζα και ήμουν έτοιμη να χάσω την ισορροπία μου, αλλά τα ζεστά χέρια του Κένι ήταν εκεί για να με κρατήσουν. Τα μπουκάλια στη σακούλα τσουγκρίσαν καθώς μετέφερε το βάρος του από το ένα πόδι στο άλλο, για να με κρατήσει.

Η χειρονομία του με έκανε να νιώσω ασφάλεια.

Τα έλατα άρχισαν να αραιώνουν, σαν να έκαναν στην άκρη. Στον χώρο που ανοιγόταν μπροστά μας βρισκόταν ο σωρός με τις πέτρες. Κάτω από το φως του φεγγαριού οι πέτρες έμοιαζαν με μια πελώρια, ξεβρασμένη στην ακτή φάλαινα, καλυμμένη από τεράστια βρύα και μικρές φτέρες, οι οποίες τρεμόπαιζαν στο αεράκι.

Πέρα από το ξέφωτο υψωνόταν ο σκούρος όγκος του όρους Όρμπεργ μπροστά από τον νυχτερινό ουρανό.

«Μάλιστα, είπα. Δεν μπορούσαμε απλώς να καθίσουμε στο σπίτι κάποιου και να πιούμε τις μπίρες μας; Πρέπει να κάτσουμε στο δάσος; Κάνει φοφόκρυο».

«Θα σε ζεστάνω εγώ», είπε ο Κένι και χαμογέλασε.

Με τράβηξε τόσο κοντά του, που μύρισα την οσμή της μπίρας και του σνους στην ανάσα του. Ένα κομμάτι μου ήθελε να στρέψω αλλού το πρόσωπο, αλλά τελικά βρήκα τη δύναμη να τον κοιτάξω στα μάτια, μιας και αυτό περίμενε να κάνω.

Ο Άντερς κάθισε σφυρίζοντας πάνω σε μια από τις μεγάλες, στρογγυλές πέτρες και πήρε μία μπίρα. Έλειπα άναψε τσιγάρο και είπε: «Νόμιζα πως ήθελες να ακούσεις το παιδί-φάντασμα».

«Δεν υπάρχουν φαντάσματα», είπα και κάθισα σε μια μικρότερη πέτρα. «Μόνο κάτι ηλίθιοι πιστεύουν σε τέτοια πράγματα».

«Το μισό Όρμπεργ πιστεύει στο παιδί-φάντασμα», αντιγύρισε ο Άντερς, που άνοιξε την μπίρα και ήπιε μια γουλιά.

«Ναι, ναι», του απάντησα.

Ο Άντερς γέλασε με το σχόλιό μου, αλλά ο Κένι δεν έδειχνε να μας ακούει. Σπάνια άκουγε όσα έλεγα, δεν μου έδινε σημασία. Καθόταν δίπλα μου και μου χάιδευε τον πισινό. Έχωσε τον παγωμένο του αντίχειρα μέσα στο παντελόνι. Έλειπα έβαλε το τσιγάρο του στα χείλη μου. Τράβηξα μια χορταστική τζούρα, έγειρα το κεφάλι πίσω και κοίταξα την πανσέληνο καθώς φυσούσα τον καπνό.

Όλοι οι ήχοι του δάσους ακούγονταν πιο καθαρά μέσα στη σιωπή: το σφύριγμα του ανέμου, που έκανε τις φτέρες να θροϊζουν, διάφορα χτυπήματα, που θα έλεγε κανείς πως ανήκαν σε χιλιάδες αόρατα δάχτυλα, τα οποία σέρνονταν στο έδαφος, κι ένα πουλί, που έκρωζε από μακριά.

Ο Κένι μου έδωσε μια μπίρα.

Ήπια μια γουλιά από το πικρό, κρύο ποτό και κοίταξα το σκοτάδι ανάμεσα στα έλατα. Αν κάποιος κρυβόταν εκεί, πίσω από έναν κορμό, δεν θα μπορούσαμε ποτέ να τον δούμε. Ήταν πολύ εύκολο για κάποιον να μας στήσει καρτέρι έτσι όπως καθόμασταν στο ξέφωτο, σαν να κυνηγούσε ζαρκάδια σε περιφραγμένο χώρο ή σαν να ψάρευε χρυσόψαρα μέσα σε γυάλα.

Μα τι λόγο θα είχε κάποιος να το κάνει εδώ, στο όρος Όρμπεργ;

Εδώ ποτέ δεν συνέβαινε τίποτα. Γι' αυτό άλλωστε ο κόσμος αναγκαζόταν να εφεύρει ιστορίες με φαντάσματα: για να μην πεθάνει από ανία.

Ο Κένι ρεύτηκε δυνατά κι άνοιξε άλλη μία μπίρα. Μετά έγειρε προς το μέρος μου και με φίλησε. Η γλώσσα του ήταν παγωμένη και είχε γεύση από μπίρα.

«*Get a room!*» είπε κοροϊδευτικά ο Άντερς και ρεύτηκε κι αυτός. Το ρέψιμό του ήταν ηχηρό, λες και έκανε μια ερώτηση την οποία απαιτούσε να απαντήσουμε.

Το σχόλιο φάνηκε να ερεθίζει τον Κένι, επειδή έχωσε το χέρι του μέσα στο μπουφάν και κάτω από το πουλόβερ μου, χουφτώνοντας σφιχτά το στήθος μου.

Χαλάρωσα, ώστε να τον βοηθήσω να με αγγίξει καλύτερα και άρχισα με τη γλώσσα μου να γλείφω τα κοφτερά του δόντια.

Ο Άντερς σηκώθηκε. Απομάκρυνα προσεκτικά τον Κένι από πάνω μου και ρώτησα: «Τι είναι;»

«Νομίζω ότι άκουσα κάτι. Ακούστηκε σαν... σαν κάποιος να κλαίει ή να φωνάζει».

Ο Άντερς άφησε μια κραυγή και γέλασε, με αποτέλεσμα η μπίρα να χυθεί από το στόμα του.

«Είσαι μαλάκας», του είπα. «Θέλω να κατουρήσω. Εσείς μπορείτε να ψάχνετε για φαντάσματα όσο θέλετε».

Σηκώθηκα, έκανα τον γύρο του σωρού και ακολούθησα τον χαλικόστρωτο δρόμο για κάμποσα μέτρα. Γύρισα για να δω αν ο Κένι και ο Άντερς μπορούσαν να με δουν, προτού ξεκουμπώσω το τζιν μου και σκύψω.

Κάτι, ίσως βρύα ή κάποιο φυτό, με γαργάλησε στον μηρό ενώ κατουρούσα. Το κρύο πάγωσε τα πόδια μου και τρύπωσε κάτω από το μπουφάν.

Αναρίγησα.

Στ' αλήθεια είχα συμφωνήσει να έρθω εδώ για να πιω καμιά μπίρα. Όντως; Γιατί όμως δεν είπα όχι όταν το πρότεινε ο Κένι;

Γιατί δεν διαφωνούσα ποτέ με οτιδήποτε κι αν πρότεινε ο Κένι;

Το σκοτάδι ήταν πυκνό, οπότε έβγαλα τον αναπτήρα από την τσέπη του μπουφάν. Με τον αντίχειρα γύρισα την τσακμακόπετρα και η φλόγα φώτισε το έδαφος: είδα καφετιά φθινοπωρινά φύλλα και γκριζες πέτρες, καλυμμένες από βρύα. Κι εκεί, σε μια ρωγμή ανάμεσα από δύο πέτρες, είδα κάτι λευκό και λεπτό, το οποίο μου φάνηκε σαν το κεφάλι ενός μεγάλου μανιταριού.

Ο Κένι και ο Άντερς συνέχιζαν να μιλούν για το φάντασμα με ζωηρές και κάπως μεθυσμένες φωνές. Οι λέξεις έβγαιναν σβέλτα από τα στόματά τους, αντάλασσαν αστεία με ταχύτητα, με αρκετά διαλείμματα γέλιου.

Ίσως επειδή ήμουν περίεργη, ίσως επειδή δεν ψηνόμουν και πολύ να επιστρέψω στην παρέα τους, μου μπήκε η ιδέα να εξετάσω από κοντά το μανιτάρι.

Υπήρχαν μανιτάρια τέτοια εποχή στο δάσος; Το μόνο είδος μανιταριού που είχα δει σε αυτή την περιοχή ήταν ο κανθαρίσκος, μα αυτό εδώ δεν έμοιαζε με τέτοιο. Έφερα τον αναπτήρα πιο κοντά στο κενό ανάμεσα στις πέτρες, ώστε η αδύναμη, μικρή φλόγα να με βοηθήσει να εξετάσω καλύτερα το αντικείμενο. Έκανα πέρα μερικά φύλλα και ξερίζωσα μία φτέρη μαζί με τις ρίζες της.

Ναι, κάτι υπήρχε εκεί. *Κάτι που έμοιαζε με...*

Δίχως να σηκωθώ, με το τζιν μου κατεβασμένο, άπλωσα το άλλο μου χέρι και άγγιξα διστακτικά τη λευκή και λεία επιφάνεια. Ήταν σκληρή, σαν πέτρα ή πορσελάνη. Μήπως ήταν ένα παλιό μπολ; Σίγουρα πάντως δεν ήταν μανιτάρι.

Τεντώθηκα και έβγαλα την πέτρα που βρισκόταν πάνω από το μπολ. Ήταν μικρότερη από τις υπόλοιπες και όχι πολύ βαριά, ωστόσο προσγειώθηκε με γδούπο πάνω στα βρύα δίπλα μου.

Και να το μπολ, ή οτιδήποτε κι αν ήταν, εμφανίστηκε μπροστά μου. Είχε το μέγεθος ενός γκρέιπφρουτ και ήταν ραγισμένο στη μία πλευρά του. Καφετιά βλάστηση φύτρωνε μέσα από τη ρωγμή.

Άπλωσα το χέρι κι άγγιξα το σκουρόχρωμο φυτό, παίζοντάς το ανάμεσα στον δείκτη και τον αντίχειρα για μερικές στιγμές, προτού το μυαλό μου καταλάβει τι ακριβώς βρισκόταν μπροστά μου.

Ο αναπτήρας μου έπεσε, σηκώθηκα, έκανα μερικά βήματα μέσα στο σκοτάδι και ούρλιαξα. Το ουρλιαχτό βγήκε από τα τρισβαθα της ψυχής μου και νόμιζα πως

δεν θα σταματήσει ποτέ. Ήταν λες και κάθε άτομο οξυγόνου που βρισκόταν στο σώμα μου έβγαινε μέσω των πνευμόνων εξαιτίας του ουρλιαχτού. Όταν ο Κένι και ο Άντερς έφτασαν για να δουν τι έπαθα, το παντελόνι ήταν ακόμα κατεβασμένο στους αστραγάλους μου και τα πνευμόνια μου συνέχιζαν να δίνουν ζωή στα ουρλιαχτά μου.

Αυτό που νόμιζα για μπολ δεν ήταν μπολ. Και τα βρύα δεν ήταν βρύα. Ήταν ένα κρανίο, με μακριά σκουρόχρωμα μαλλιά.